

Kitab Daniel - Saratus Lima Puluh Dalapan

Ngungkabkeun Visi: Ngartos Poé-poé Pangduka dina Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy, raja Pérsia, aya hiji perkara anu diwahyukeun ka Daniél, anu dingaranan Béltesyasar; eta perkara teh enya, tapi waktu anu geus ditangtukeun teh lilana panjang; sarta manéhna ngartos kana eta perkara, jeung boga pangarti kana eta tetenjoan. Dina poe-poe eta, kami, Daniél, keur prihatin salila tilu minggu pinuh. Kami henteu ngadahar roti anu ngeunah, daging ogé anggur teu asup ka sungut kami, sarta kami henteu ngurapan diri pisan, nepi ka tilu minggu pinuh kalaksanakeun. Jeung dina poe ka dua puluh opat bulan kahiji, waktu kami keur aya di sisi walungan gede, nya eta Hidékel. Daniél 10:1–4.

Dina mangsa lambang tilu satengah poé dina Wahyu pasal sabelas, nalika dua saksi éta paéh ngagolér di jalan, hiji “hal” ditepikeun ka Beltesyasar. Saméméhna anjeunna geus ngartos kana “tetenjoan” (mareh), sabab dina pasal kasalapan, Jibril geus sumping sarta méré anjeunna pangarti ngeunaan tetenjoan éta.

Mémang, basa keur kuring keur neneda, malaikat Jibril, anu ku kuring geus katingali dina titingalian ti mimiti, datang kalawan hiber anu gancang, sarta nyabak ka kuring kira-kira dina waktu pangbakti kurban sonten. Tuluy anjeunna maparin katerangan ka kuring, nyarios jeung kuring, pokna, “Eh Daniel, ayeuna kuring geus sumping pikeun maparin ka maneh pangaweruh jeung pangarti. Ti mimiti panyuhun-panyuhun maneh dipidangkeun, parentah geus medal, sarta kuring datang pikeun ngabéjaan ka maneh; sabab maneh téh kacida dipikanyaahna. Ku sabab éta, ngartikeun ieu perkara, sarta titenan titingalian éta.” Daniel 9:21–23.

“Jalma Jibril, anu” ku Daniél “kungsi katingali dina titingalian ti mimiti,” ngarujuk kana “chazon,” titingalian ngeunaan sajarah nubuat, anu nujul kana Jibril keur nafsirkeun titingalian ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci ka Daniél dina bab dalapan. Ari “titingalian” anu tuluy ku Daniél kudu diperhatikeun dina bab salapan téh nya éta “mareh,” titingalian ngeunaan penampakan. Saterusna Jibril méré papasingan sajarah tina nubuat dua rébu tilu ratus taun éta ka Daniél.

Bab salapan geus kagenapan dina taun kahiji Darijus. Nalika Beltesyasar nyatakeun yén manéhna “ngagaduhan pangarti kana tetenjoan,” dina “taun katilu Kores,” manéhna geus ngartos kana tetenjoan “mareh” salila dua taun. Nu ku Beltesyasar kahartos dina “mangsa éta” nalika keur sungkawa téh nyaéta “perkara” éta, nya éta kecap Ibrani “dabar,” sarta éta panjang, sabab mangsa anu geus ditangtukeun téh dua rébu lima ratus dua puluh taun.

Daniél geus ngartos sabagian tina “éta hal,” sabab anjeunna keur ngalaksanakeun doa Imamat dua puluh genep dina pasal salapan, sarta éta téh doa ngeunaan “éta hal.” Aya paningkatan cahaya ngeunaan “tujuh kali,” anu ku Béltesyasar kahartos salila dua puluh hiji poé perkabungan, sarta

paningkatan cahaya kana “tujuh kali” salila poé-poé perkabungan éta, ngalambangkeun paningkatan cahaya kana “tujuh kali” dina taun 1856. Kaum Millerit ogé saméméhna geus nyaho ngeunaan “tujuh kali,” sabab maranéhna geus ngawarwarkeun éta, tapi aya cahaya tambahan anu dimaksudkeun pikeun nguji maranéhna pas dina titik sajarah maranéhna nalika maranéhna ngalih tina gerakan Filadélfia ka Laodikia.

Poé-poé duka Beltesyasar sajarah jeung sajarah nubuat nalika gerakan Filadelfia ngalih jadi gerakan Laodikea dina taun 1856, tuluy jadi garéja Adventis Laodikea dina taun 1863. Boh sajarah Beltesyasar boh sajarah kaum Millerit ngeunaan nambahanana cahaya kana “tujuh kali,” saluyu jeung peralihan gerakan Laodikea tina malaikat katilu kana gerakan Filadelfia tina saratus opat puluh opat rébu, sarta dina poé-poé duka, nyaéta salila mangsa ngadagoan, nalika cahaya nu leuwih gedé kana “tujuh kali,” kudu diungkabkeun.

Belteshazzar ngawakilan boh hiji utusan boh hiji gerakan. Dina mangsa kasedihanna, éta utusan kudu ngartos kana “hal” éta, nyaéta Kaleresan, tuluy anjeunna kedah nampilkeun “hal” éta ka hiji gerakan, nalika Mikail ngahirupkeun deui dua saksi dina taun 2023.

Kecap Ibrani “mareh” (tetenjo ngeunaan pintonan Kristus), anu ku Daniél dina ayat kahiji dipikawanoh yén anjeunna ngartos kana éta, dipidangkeun opat kali dina teténjo panungtungan Daniél. Dua kali éta ditarjamahkeun jadi “tetenjo,” jeung dua kali deui jadi “pintonan.” Dina kahiji kalina Daniél ngagunakeun éta kecap dina ayat kahiji, anjeunna nandakeun yén anjeunna ngartos kana éta “tetenjo,” tapi tilu rujukan séjénna nandakeun Daniél keur ngalaman éta teténjo. Dina ayat genep, beungeut Kristus “saperti ‘pintonan’ kilat.”

Jeung dina poe ka dua puluh opat bulan kahiji, waktu kuring keur aya di sisi walungan gedé, nyaéta Hidékel; tuluy kuring ngangkat panon, sarta ningali, jelema aya saurang maké lawon linen, cangkengna dipingping ku emas murni ti Uphaz: Awakna ogé siga batu béril, rarayna kawas kilat, panonna kawas lampu seuneu, leungeunna jeung sukuna warnana kawas tambaga digosok nepi ka ngagenclang, sarta sora pangandika-Na kawas sora jalma réa. Jeung kuring, Daniel, ngan sorangan anu ningali éta tetenjoan; sabab jalma-jalma anu bareng jeung kuring henteu ningali éta tetenjoan; tapi maranéhna katimpa ku kasieun anu kacida, nepi ka maranéhna lumpat nyumput. Ku sabab kitu kuring kari sorangan, sarta ningali ieu tetenjoan anu agung, jeung teu aya deui kakuatan anu kari dina diri kuring; sabab kaendahan kuring robah dina diri kuring jadi karuksakan, sarta kuring henteu nyésakeun kakuatan. Daniel 10:4–8.

Aya hiji deui kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “vision,” anu baris urang bahas sanggeus urang medar sawatara ciri tina kecap Ibrani “mareh.” Dina ayat-ayat saméméhna, kecap “appearance” téh nyaéta kecap Ibrani “mareh.” Kecap anu sarua ditarjamahkeun jadi “vision” dina ayat genep belas. Dina ayat genep belas, tetenjoan ngeunaan Kristus geus ngajadikeun Daniel kacida sungkawana.

Jeung, ieu aya hiji anu rupana siga sarupa anak-anak manusa noél biwir kami; tuluy kami muka sungut, sarta nyarita, jeung saurna ka anjeunna anu nangtung di hareupeun kami: Ya gusti abdi, ku éta tetenjoan, kasangsaraan abdi geus tumiba ka abdi, sarta abdi geus teu nyésa kakuatan nanaon. Daniel 10:16.

Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “kasusah,” hartina engsel, jeung “tetempoan” ngeunaan penampakan Kristus anu katingali ku Daniel dina ayat éta jadi muter dina hiji engsel. Hiji “engsel” dina nubuat ngalambangkeun hiji titik balik.

“Aya palajaran anu kudu dicokot tina sajarah jaman baheula; sarta paniten dipuseurkeun kana éta, supaya sakumna jalma ngartos yén Allah damel dina galur anu sarua ayeuna saperti Anjeunna salawasna parantos ngalakukeun. Panangan-Na katingali dina padamelan-Na jeung di antara bangsa-bangsa ayeuna, sarua waé jeung saprak Injil mimiti diwartakeun ka Adam di Éden.

“Aya mangsa-mangsa anu jadi titik balik dina sajarah bangsa-bangsa jeung garéja. Dina pangersa Allah, nalika rupa-rupa krisis ieu datang, caang pikeun mangsa éta dipaparinkeun. Lamun éta ditarima, aya kamajuan rohani; lamun ditolak, kamunduran rohani jeung karamna iman bakal nuturkeun. Gusti dina pangandika-Na geus muka pagawéan agrésif Injil sakumaha éta geus dilaksanakeun dina mangsa baheula, sarta bakal kénéh lumangsung dina mangsa nu bakal datang, nepi ka konflik panungtungan, nalika kuasa-kuasa satanis bakal ngalakukeun gerakan ahir maranéhna anu pikaheraneun.” Bible Echo, August 26, 1895.

Ayat genep welas ngalambangkeun hiji titik balik dina sajarah anu keur diwakilan ku Belteshazzar. Éta mangrupikeun titik balik boh pikeun tanduk Républikan (bangsa) boh pikeun tanduk Protestan (garéja). Éta ngalambangkeun hiji krisis, sarta ngalambangkeun titik nalika cahaya husus pikeun sajarah éta dipasihkeun. Titik balik pikeun Daniel kajadian nalika Daniel geus “keuna,” pikeun kadua kalina tina tilu kali. Daniel bakal keuna tilu kali, sarta kadua kalina anjeunna keuna, éta mangrupikeun titik balik pikeun Daniel, sarta éta titik balik téh mangrupa anu kadua tina tilu kali nalika Daniel ningali titingalian “mareh”.

Jeung, ieu, aya saurang anu sarupa jeung rupa putra-putra manusa nyabak biwir kuring; tuluy kuring muka sungut, sarta nyarita, pok ka anjeunna anu nangtung di hareupeun kuring, “Nun gusti abdi, ku lantaran ieu tetempoan, kasangsaraan abdi geus ngadatang ka abdi, sarta abdi geus henteu nyésakeun kakuatan.” Daniel 10:16.

Urang baris ngadadarkeun tilu panyabaan éta sakeudeung deui. Kahiji tina opat kali kecap “mareh” dipaké ku Daniel, nyaéta kasaksianana yén anjeunna ngartos kana éta tetenjoan, sedengkeun tilu rujukan panungtung ngagambarkeun pangalamanana nalika anjeunna saéstuna ningali éta pintonan. Katilu kalina anjeunna nandaan tetenjoan ngeunaan éta pintonan aya dina ayat dalapan welas, nalika anjeunna kasabak pikeun katilu kalina.

Tuluy aya deui anu ngadeukeutan ka kuring sarta nyabak ka kuring, anu rupana siga manusa, tuluy anjeunna nguatkeun kuring. Daniel 10:18.

Dina sentuhan anu kadua, dina ayat genep welas, anu mangrupikeun rujukan kadua kana tetenjoan “marah”, kakuatanana sirna; tapi dina sentuhan anu katilu, kakuatanana dipulihkeun deui. Dina ayat sapuluh, genep welas, jeung dalapan welas, Daniel disentuh. Dina ayat genep, Daniel ningali pintonan Kristus, tuluy Jibril; sarta dina ayat sapuluh, Jibril nyabak Daniel pikeun kahiji kalina.

Tuluy sim kuring ngangkat panon, sarta neutep, jeung behold, aya saurang lalaki nu make lawon linen, cangkéngna dipakena ku emas murni ti Uphaz. Awakna ogé kawas beryl, beungeutna saperti kilat, panonna saperti lampu seuneu, leungeunna jeung sukuna warnana saperti tambaga anu digosok nepi ka ngagenclang, sarta sora kecap-kecapna kawas sora jalma réa. Jeung kuring, Daniel, ngan sorangan anu ningali eta tetenjoan; sabab jelema-jelema nu babarengan jeung kuring henteu ningali eta tetenjoan; tapi aya guncangan anu kacida gedéna tumiba ka maranehna, nepi ka maranehna lumpat nyumputkeun diri. Ku sabab kitu kuring ditinggalkeun sorangan, sarta ningali ieu tetenjoan anu agung, jeung taya deui kakuatan anu kari dina diri kuring; sabab kamulyaan raray kuring robah dina diri kuring jadi karuksakan, sarta kuring teu nahan deui kakuatan.

Nanging aku krungu swaraning pangandikane; lan nalika aku krungu swaraning pangandikane, aku tumuli turu banget kanthi pasuryanku tumungkul ing lemah, lan pasuryanku tumuju ing lemah. Lah ana tangan ndemek aku, kang ngedegake aku ana ing dhengkulku lan ing tlapakan tanganku. Banjur Panjenengane ngandika marang aku, He Daniel, wong kang banget kinasihan, mangertia tembung-tembung kang dakucapake marang kowe, lan ngadhega jejeg: amarga saiki aku diutus marang kowe. Lan nalika Panjenengane wus ngandika mangkono marang aku, aku ngadeg kanthi gumeter. Banjur Panjenengane ngandika marang aku, Aja wedi, Daniel: amarga wiwit dina kapisan nalika kowe ngarahake atimu supaya mangerti lan ngasorake awakmu ana ing ngarsane Gusti Allahmu, tembungmu wus kaprungu, lan aku teka marga saka tembungmu. Nanging panggedhene karajaning Persia nentang aku rong puluh siji dina lawase: nanging lah, Mikhael, siji saka para panggedhe kang utama, teka nulungi aku; lan aku tetep ana ing kana bareng karo para ratu ing Persia. Saiki aku teka arep maringi kowe pangerten bab apa kang bakal kadadean marang bangsamu ing dina-dina wekasan: amarga sesanti iku isih kanggo pirang-pirang dina. Daniel 10:5–14.

Tuluy dina ayat ka genep welas, Daniel diheumpeul pikeun kadua kalina, waktu anjeunna ningali titingalian ngeunaan Kristus.

Sarta nalika anjeunna ngandika kecap-kecap kitu ka kuring, kuring nundukkeun beungeut ka taneuh, sarta jadi teu bisa nyarita. Jeung, behold, aya saurang anu rupana siga putra-putra manusa nyabak biwir kuring; tuluy kuring muka sungut, sarta nyarita, ceuk kuring ka anjeunna anu nangtung di hareupeun kuring, “Nun gusti abdi, ku lantaran tetenjoan ieu kasedihan abdi ngalimpudan ka abdi, sarta teu aya kakuatan nu kari di abdi. Sabab kumaha hamba gusti abdi ieu tiasa nyarita jeung gusti abdi ieu? margi ari abdi mah, harita kénéh teu aya deui kakuatan di jero abdi, malah napas ogé geus euweuh kari di abdi.” Daniel 10:15–17.

Saterusna Daniel dijamah pikeun katilu kalina, nalika Jibril nembongan, lain Kristus.

Tuluy datang deui hiji anu rupana kawas manusa noél ka kuring, sarta anjeunna nguatkeun kuring, sarta ngadawuh, “He manusa anu kacida dipikanyaahna, ulah sieun; katengtreman mugé aya ka anjeun; sing kuat, enya, sing kuat.” Jeung sanggeus anjeunna ngadawuh ka kuring, kuring jadi kuat, tuluy ceuk kuring, “Mugia gusti abdi ngadawuh, margi gusti parantos nguatkeun abdi.” Tuluy anjeunna ngadawuh, “Naha anjeun terang ku naon sababna Kami sumping ka anjeun? Ayeuna Kami bakal mulang deui pikeun perang ngalawan pangeran Persia; sarta lamun Kami parantos angkat, tingali, pangeran Yunani bakal datang. Tapi Kami

bakal nembongkeun ka anjeun naon anu kacatet dina kitab bebeneran; sarta teu aya saurang ogé anu nangtung babarengan jeung Kami dina perkara-perkara ieu iwal ti Mikail, pangeran maraneh.” Daniel 10:18–21.

Daniél kakeueum tilu kali, jeung dina kahiji jeung katilu kalina anjeunna kakeueum ku malaikat Jibril. Dina kadua kalina anjeunna kakeueum, éta ku Kristus. Daniél ngagunakeun kecap Ibrani anu sarua opat kali, tapi dina kahiji tina opat kali éta, dina ayat kahiji, anjeunna keur nyatakeun yén anjeunna ngartos kana “tetempoan” éta. Ngartos hiji bebeneran téh penting, tapi éta henteu sarua jeung ngalaman bebeneran éta, sakumaha anjeunna ngalamanana dina tilu kali anu séjén.

Nalika poé-poé karungkulan Daniel parantos réngsé, anjeunna dipaparin hiji pangalaman ngeunaan titingalian éta, anu saenyana geus dipikaharti ku anjeunna saméméh poé-poé karungkulanana réngsé. Pangalaman éta diwangun ku tilu léngkah, anu dilambangkeun ku tilu rarampa. Rarampa kahiji jeung rarampa panungtung dilakukeun ku Jibril, ari rarampa nu di tengah dilakukeun ku Kristus. Rarampa kahiji jeung rarampa panungtung téh nya éta hurup kahiji jeung hurup panungtung dina alfabét Ibrani. Dina léngkah kadua éta, Daniel ngakuan kaayaan dirina minangka jalma dosa anu barontak dina hubunganana jeung Pangéranna, ku kituna rarampa nu di tengah ngalambangkeun kabarontakan, sakumaha dilambangkeun ku hurup katilu welas dina alfabét Ibrani.

“Tapi Petrus ayeuna teu maliré deui kana parahu atawa muatanana. Mujijat ieu, leuwih ti batan mujijat séjén naon waé anu kungsi disaksian ku anjeunna, pikeun anjeunna mangrupikeun panyingkapan kakawasaan ilahi. Dina Yesus anjeunna ningali Hiji Pribadi anu nyekel sakabéh alam dina kakawasaan-Na. Ayana kaallahan nganyatakeun ka anjeunna kabinanaan dirina sorangan. Kanyaah ka Guruna, era ku kateuimanana sorangan, sukur ku kahandapan Kristus, jeung luhureun sakabéhna, rasa najisna sorangan dina payuneun kasucian anu taya watesna, ngagelegerkeun anjeunna. Nalika perencanaanana keur ngamankeun eusi jaring, Petrus murag sujud di suku Jurusalamet, bari nyarita, ‘Undur ti sim kuring; sabab sim kuring jalma dosa, nun Gusti.’”

Éta ayana kasucian ilahi anu sami anu nyababkeun nabi Daniel murag siga jelema paéh di hareupeun malaikat Allah. Anjeunna ngandika, ‘Kaéndahan abdi robah dina diri abdi jadi karuksakan, sareng abdi henteu nyésakeun kakuatan naon-naon.’ Ku kituna, nalika Yesaya ningali kamulyaan Gusti, anjeunna sasauran, ‘Cilaka sim kuring! sabab sim kuring geus binasa; lantaran sim kuring téh jalma anu biwirna najis, sarta sim kuring cicing di tengah-tengah hiji bangsa anu biwirna najis: sabab panon sim kuring geus ningali Sang Raja, PANGERAN sarwa bala.’ Daniel 10:8; Yesaya 6:5. Kamanusaan, kalayan kalemahan jeung dosana, dipaheulakeun dina kontras jeung kasampurnaan kailahian, sarta anjeunna ngarasakeun dirina saréréa kurang pisan jeung teu suci. Kitu deui anu kaalaman ku sakumna jalma anu geus dipaparin hiji paningal kana kabesaran jeung kaagungan Allah.

“Petrus sasambat, ‘Mingat ti kami; sabab kami teh jelema nu dosa;’ sanajan kitu manehna tetep nyekel kana sampéan suku Isa, ngarasa yén anjeunna teu bisa dipisahkeun ti Anjeunna. Jurusalamet ngawaler, ‘Ulah sieun; ti ayeuna maneh bakal ngajaring manusa.’ Sanggeus Yesaya ningali kasucian Allah jeung ningali kakeunaan dirina sorangan, kakara anjeunna

dipaparin amanat kana pesen ilahi. Sanggeus Petrus dibawa kana panolakan diri jeung gumantung kana kakawasaan ilahi, kakara anjeunna narima panggero kana pagaweanana pikeun Kristus.” The Desire of Ages, 246.

Visi “mareh” nya éta visi ngeunaan penampilan Kristus, ari malaikat Jibril dipidangkeun ku waktu kadua jeung kaopat Daniel ngagunakeun éta kecap. Dina kahiji kalina, éta mangrupa pernyataan yén Beltesyasar ngartos kana éta visi, ari tilu panungtung ngagambarkeun Daniel ngalaman éta visi. Dina tilu waktos Daniel ngalaman éta visi, anjeunna ogé kakeupeul.

Kahiji kalina anjeunna kakeunaan ku Jibril téh sanggeus anjeunna ningali pintonan Kristus anu parantos dimulyakeun, sarta éta pangalaman nyésakeun anjeunna dina “saré anu jero bari nyanghareup ka handap, jeung beungeut kuring nembong ka taneuh.” Éta titingalian parantos ngahasilkeun pamisahan, sabab jalma-jalma anu kantos babarengan jeung anjeunna “teu ningali titingalian éta; tapi guncangan anu gedé tumiba ka maranéhna, nepi ka maranéhna lumpat nyumput.” Dina kuciwa anu kahiji, Yeremia “calik nyorangan, ku sabab ku panangan Allah,” sarta dina Belsyasar “teu aya deui kakuatan anu kari” “sabab” “kageulisan”na “robah dina diri”na “jadi karuksakan, jeung” anjeunna “teu nahan kakuatan.”

Sanggeus Jibril nyabak anjeunna pikeun kahiji kalina, Jibril tuluy ngadudukeun Daniél kana tuur jeung dampal leungeunna. Tuluy anjeunna maréntahkeun ka Daniél sangkan ngartos kana kecap-kecap anu diucapkeunana sarta sangkan nangtung, sarta anjeunna ngalakukeun kitu, sanajan bari ngageter. Jibril tuluy méré ka Daniél hiji papasingan ngeunaan naon anu geus kajadian salila dua puluh hiji poé mangsa Daniél ngungun. Anjeunna ngajelaskeun yén sanggeus bajoang ngalawan raja-raja Persia salila dua puluh hiji poé, Mikail turun ti sawarga pikeun kalibet dina peperangan éta, tuluy Jibril sumping pikeun ngawalon doa-doa Daniél jeung ngajelaskeun ka Daniél “what shall befall thy people in the latter days.” Nalika Mikail turun ti sawarga, Jibril diutus pikeun ngajelaskeun poé-poé panungtungan ka Daniél.

Panjelasan Jibril dipasihkeun ka Daniél dina ahir dua puluh hiji poé berkabung, anu, dina larapna garis kana garis tina Wahyu pasal sabelas, ngagambarkeun nalika Hizkiél dina pasal tilu puluh tujuh dua kali diparéntahkeun pikeun ngaramal ka tulang-tulang nu paéh, supaya ngahirupkeun dua nabi kaluar tina kuburna. Ieu kajadian nalika Mikaél turun ti sawarga sarta ngahudangkeun deui awak Musa, bari nolak pikeun papaséa jeung Iblis dina kitab Yudas. Daniél masih bakal kénéh kasentuh dua kali deui sanggeus Jibril masihan ka anjeunna gambaran umum ngeunaan poé-poé berkabung.

Sanggeus Jibril réngsé, Daniel “nyanghareupkeun beungeutna ka taneuh, sarta anjeunna jadi bisu”, tuluy Kristus sorangan “noél” “biwir” Daniel, sarta saterusna Daniel “muka” “bahamna, tuluy nyarita, sarta pok ka anjeunna anu nangtung di hareupeun kuring, Ya gusti abdi, ku lantaran tetenjoan ieu kasedihan abdi datang ka abdi, sarta abdi geus teu nyésakeun tanaga. Sabab kumaha tiasa abdi, palayan gusti abdi ieu, nyarita jeung gusti abdi ieu? margi pikeun abdi, harita kénéh teu aya deui tanaga dina diri abdi, ogé teu aya deui napas anu nyésa dina diri abdi.”

Pangalaman ningali jeung nyarita jeung Kristus ngahinakeun Daniel nepi ka kana lebu. Anjeunna jadi bisu, jeung bakal tetep kitu lamun Kristus henteu noel biwirna, sakumaha biwir Yesaya geus

keno ku bara tina altar.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Wanci Yesaya ningali ieu panyingkapan ngeunaan kamulyaan jeung kaagungan Pangeranna, anjeunna kakeueum ku rasa kana kasucian jeung kahadéan Allah. Kacida seukeutna bédana antara kasampurnaan Nu Nyiptana anu taya bandingna jeung lalampahan dosa jalma-jalma anu, babarengan jeung dirina, geus lila kaasup di antara umat pilihan Israil jeung Yuda! ‘Cilaka ka kaula!’ ceuk anjeunna; ‘sabab kaula geus binasa; lantaran kaula teh jalma anu biwirna najis, jeung kaula cicing di tengah-tengah bangsa anu biwirna najis: sabab panon kaula geus ningali Raja, PANGERAN semesta alam.’ Ayat 5. Bari nangtung, saolah-olah, dina cahaya pinuh tina ayana Ilahi di jero pangsucina anu pangjero, anjeunna sadar yen lamun diantep dina kakurangan jeung kateumampuhna sorangan, anjeunna moal pisan sanggup ngalaksanakeun pancén anu geus dipapatahan ka anjeunna. Tapi saurang seraf diutus pikeun ngaleungitkeun kasusah haténa jeung nyayagikeun anjeunna pikeun misi anu agung. Hiji bara hirup tina altar diteundeun kana biwirna, dibarengan ku kecap-kecap, ‘Tingali, ieu geus noél biwir maneh; jeung kasalahan maneh geus dipiceun, sarta dosana geus disucikeun.’ Tuluy kadéngé sora Allah nu ngandika, ‘Saha anu ku Kami rek diutus, jeung saha anu rek indit pikeun Kami?’ sarta Yesaya ngawaler, ‘Ieu kaula; utus kaula.’ Ayat 7, 8.”

“Nu nganjang ti sawarga maréntahkeun ka utusan anu keur ngadagoan, ‘Indit, tuluy béjakeun ka bangsa ieu, Maranéh enya ngadéngé, tapi ulah ngartos; Jeung enya ningali, tapi ulah ngaraos. Jadikeun hate bangsa ieu kandel, Jeung beuratkeun ceulina, sarta peureumkeun panonna; Supaya maranéhna ulah ningali ku panonna, jeung ulah ngadéngé ku ceulina, Jeung ulah ngartos ku haténa, Jeung tobat, sarta cageur.’ Ayat 9, 10.

“Kawajiban nabi téh écés; anjeunna kudu ngagero ku sorana pikeun ngalawan kajahatan-jajahatan anu keur marak. Tapi anjeunna sieun narima éta pancén lamun henteu aya heula sawatara panyanggem harepan. ‘Gusti, dugi ka iraha?’ pokna nanya. Ayat 11. Naha teu aya saurang ogé ti umat pilihan-Mu anu bakal ngartos, tobat, jeung disageurkeun?”

“Beban jiwana pikeun Yuda anu geus sesat moal dipikul kalayan sia-sia. Pancénna moal sagemblengna teu ngahasilkeun buah. Sanajan kitu, kajahatan-kajahatan anu geus nambahan salila loba turunan teu bisa disingkirkeun dina mangsana. Sapanjang hirupna anjeunna kudu jadi guru anu sabar tur wani—nabi pangharepan sakaligus nabi kabinasaan. Sanggeus maksud ilahi ahirna kalaksanakeun, hasil lengkep tina usaha-usahana, jeung tina pagawean sakabéh utusan Allah anu satia, bakal katémbong. Hiji sesa bakal disalametkeun. Supaya hal ieu bisa kajadian, amanat-amanat pangéling-ngéling jeung panyuhun ka bangsa anu barontak éta kudu ditepikeun, saur PANGERAN: ‘Nepi ka kota-kota jadi ruruntuhan taya nu nyicingan, Jeung imah-imah taya jalma, Jeung nagrina jadi pisan suwung, Jeung PANGERAN geus ngajauhkeun manusa ka tempat anu jauh, Jeung aya paninggalan anu gedé di tengah-tengah nagri.’ Ayat 11, 12.

“Hukuman-hukuman beurat nu bakal nimpah ka jalma-jalma anu teu tobat,—perang, pangbuangan, panindesan, leungitna kakawasaan jeung gengsi di antara bangsa-bangsa,—sakabéh ieu kudu datang supaya jalma-jalma anu bakal ngakuan dina éta

sagala panangan Allah anu kaganggu ku dosa tiasa dipingpin kana panobatan. Sapuluh kaom ti karajaan kalér moal lila deui bakal disebarkeun ka antara bangsa-bangsa jeung kota-kotana ditinggalkeun jadi ruruntuhan; pasukan-pasukan pangancur ti bangsa-bangsa musuh bakal nyapu tanah maranéhna deui-deui; malah ahirna Yerusalem ogé bakal rubuh, sarta Yuda bakal dibawa kana panangkaran; nanging Tanah Perjangjian moal salamina ditinggalkeun sakabéhna. Jaminan ti nu nganjang ti sawarga ka Yesaya nyaéta kieu: ‘Di jerona masih bakal aya sapersapuluh, Jeung éta bakal balik deui, tuluy bakal dihakan: Saperti tangkal teil, jeung saperti tangkal oak, Nu hakekatna tetep aya dina éta, lamun maranéhna muragkeun daun-daunna: Kitu ogé bibit anu suci bakal jadi hakekatna.’ Ayat 13.”

“Jaminan ngeunaan kacumponan ahir tina maksud Allah ieu mawa kawani kana manah Yesaya. Naon atuh lamun kakawasaan-kakawasaan dunya ngahijikeun diri ngalawan Yuda? Naon atuh lamun utusan Gusti nyanghareupan panolakan jeung panglawan? Yesaya geus ningali Sang Raja, PANGERAN sarwa balad; anjeunna geus ngadangu pupujian para serafim, ‘Sakumna bumi pinuh ku kamulyaan-Na;’ anjeunna boga jangji yén pesen-pesen Yéhuwa ka Yuda anu murtad bakal dibarengan ku kakawasaan Roh Suci anu ngayakinkeun; jeung nabi éta dikuatkeun pikeun pagawean anu aya di hareupeunana. Ayat 3. Sapanjang misi anjeunna anu panjang jeung beurat, anjeunna mawa dina dirina pangéling-ngéling kana ieu titingalian. Salila genep puluh taun atawa leuwih anjeunna nangtung di hareupeun urang Yuda minangka nabi pangharepan, beuki wani jeung beuki wani deui dina ramalan-ramalanna ngeunaan kameunangan garéja di mangsa nu bakal datang.” Prophets and Kings, 307–310.